

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heraclio Episcopo. 32.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Εὐλετομ αὐτοὺς ποιῆσαι γνώμη, ἢ
καὶ ἀνάγκη δέῃ αὐτοὺς ποιῆσαι. ποσὶ-
τον ἀνομιῶν ἀπατητὴν παρορθεῖναι μόνον
τὸ δὲ ἀπὸ τῶν γίνεσθαι, ὡς τότε συμβῆναι
πάντως καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως τῆς
παρορθεῖναι γίνεσθαι. τοιγαροῦν χεῖρ
τοὺς ἐχέφρονας ἅ πάντως ἀνάγκη πα-
ρορθεῖν, ἐλέσθαι παρῆν δι' αὐτὸν. τὸ γὰρ
εἰ παρορθεῖτο μὴ ἀρκούσαν ἔξει τιῶν
ὑπακοῆν, καὶ ὑποβαλεῖ τοὺς πόρους
ταῖς ἀντιδόσειν.

Α' Ἰανασίω. λ.

Εἰ βασιλείας ἐράς, τί χρημάτων
ἐχ' ὑπορράς. εἰ δὲ καὶ τῆς θείας ἀ-
μοιβῆς ἀντιποιῆ, τί τιῶν ἀνθρωπίνην
θηρώμενος ἢ λήγεις;

Ἀπολλωνίω ἑπισκόπῳ. λα.

Νῦν τοῖςδε τοῖς παράγμασι, καὶ
ἰσχυρῶς παρορθεῖναι ἐπιδοῦν τὸν πόρον,
σκιρτῶντα μὴ ὑπορθεῖναι εὐφροσύ-
νης, καὶ παρὸς τιῶν θείων ἐπιεικῶμενος,
ἀδυνατούμενα δὲ παρὸς τὸν μέλλοντα
χρόνον ἡρεμεῖν, εἰ μὴ πῶς ὑπορθεῖναι
ἐκ τῆςδε τῆς ἑπιστολῆς ποσειδάμενος,
ἐντεῦθεν ἤδη ἐλπίδα δέξειεν καὶ
βάλλεσθαι βεβαίαν, τῆς μελλούσης
Φημὶ πασηγυρεῶς τιῶν παρορθεῖναι.
ἐκοῦν ὅσον τὰ χροσὶ ἐπέειχθητι, ἐορτῆν ὑ-
μῖν ἀπὸ τῆς παρορθεῖναι ἀποτίκτων.

Ἡρακλείω ἑπισκόπῳ. λβ.

Ὅσῳ κρείττω καὶ ἀξιολογώτερον εἶ-
χειροτονήτης οἰκονομεῖν παράγματα,
ποσὸν μᾶλλον ἀκοιμητον καὶ διορα-
τικώτατον εἶναι σε χεῖρ, ἵνα μὴ θείαν
διοληθῆσας ἐγχειρημάτων, μείζονα
ἀπενέγκῃ τιῶν χροσὶν. ἀνάγκη γὰρ
τιῶν κατηρορθεῖναι τὸσάυτιν ἔσεσθαι δια-
μαρτυροῦναι τῆς μεγάλων, ὅσῳ ἂν καὶ
τιῶν ἀμοιβῆν, ἀμεμπτῶν ἀποτικῆσθαι
τιῶν λειτεργίαν.

Ἰσχυρίωνι παρορθεῖναι λγ.

Δίαν ἐπὶ πῶς τιῶν σὸν θεοσεβείαν,

omnino relinquent. Hæc eos animi indu-
ctione ac sententiâ facere vult, quæ etiam
inuitos ac repugnantes facere necesse est.
Quapropter hoc duntaxat ab ipsis adiungi
postulat, vt sua causa ea fiant. Nam vt
contingant, ab ipsa quoque rerum natura
prorsus efficitur. Ac proinde qui sana mē-
te sunt, quæ omnino perpeti sibi necesse
est, vt ea ipsius causa perpetiantur, animū
inducere debent. Hoc enim si accesserit,
sufficientem obedientiam habebit, ac
labores præmiis superabit.

Athanasio. 30.

Si te regni cupiditas tenet, quin tu pē-
cunias contemnis? Rursum si diuinam
mercedem affectas, quin tu te huma-
nam aucupari non desinis?

Apollonio Episcopo. 31.

Nunc hisce literis, velut præludiis qui-
busdam, cupiditatem nostram pascimus,
præ diuina quidem lætitia gestientem &
exultantem, atque ad conspectum tuum
properantem, verum ad futurum tempus
quiescere nequeuntem, nisi solatiū quod-
dam ex hac epistola consecuta, hinc iam
firmæ spei fundamenta iacere videatur,
hoc est, futuræ solēnitatis expectationem.
Quocirca festum nobis per aduentū tuū
& præsentia quā ocyssimè parere matura.

Heraclio Episcopo. 32.

Quò præstantioribus & excellentiori-
bus negotiis administrandis præfectus es,
cōvigilantiorem ac perspicaciorem te esse
par est: ne à diuinis conatibus lapsus, ma-
iorem criminis notam subeas. Tantam
enim, si à summis virtutibus aberres, accu-
sationem esse necesse est, quanta, si munus
tuum ab omni reprehensione factum te-
ctumque conferuaris, merces futura sit.

Ischyriōni Presbytero. 33.

Pietatem tuam magnoperè laudauī, qui

Q. iij